

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 5171/22
29.02.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Светлане Павић, председника већа, Александре Лековић и Весне Џелетовић Цуцић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., са боравиштем у ..., чији је пуномоћник Дејан Ковачевић, адвокат из Београда, Алексиначких рудара бр. 39Б, против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Небојша Зековић, адвокат из Београда, Кнез Михаилова 11-15, ради утврђења, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П 670/19 од 13.06.2022. године, након расправе одржане пред другостепеним судом, дана 29.02.2024. године, већином гласова донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба туженог ББ и **ПОТВРЂУЈЕ СЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 670/19 од 13.06.2022. године у делу става трећег изреке, којим је утврђено да је тужилца АА из ... власник 61/135 идеалних делова стана број 5, у улици ..., изграђеног на кат. парцели број ... КО ...Лн бр. ..., што је тужени ББ из ... дужан признати и трпети да се тужилца на основу ове пресуде укњижи код РГЗ-Службе за катастар непокретности.

ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Вишег суда у Београду П 670/19 од 13.06.2022. године у ставу другом изреке па **СЕ ОДБИЈА** тужбени захтев тужилце АА из ..., којима је тражено да суд утврди да је Уговор о купопродаји стана од 16.08.2011. године, закључен између тужилце као продавца, заступане преко пуномоћника ... и туженог ББ, као купца, оверен пред Првим основним судом у Београду дана 30.08.2011. године, под Ов.бр. 132923/11, ништав и да не производи правно дејство.

ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Вишег суда у Београду П 670/19 од 13.06.2022. године у преосталом делу става трећег изреке па **СЕ ОДБИЈА** тужбени захтев тужилце у делу у коме је тражено да суд утврди да је тужилца АА из ... власник 74/135 идеалних делова стана број 5, у улици ..., изграђеног на кат. парцели број ... КО ... Лн бр. ..., што би тужени ББ из ... био дужан признати и трпети да се тужилца на основу ове пресуде укњижи код РГЗ-Службе за катастар непокретности.

ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Вишег суда у Београду П бр. 670/19 од 13.06.2022.

године у ставу четвртом изреке, тако што **СЕ ОДБИЈА** тужбени захтев тужиље АА из ..., којим је тражено да суд обавезе туженог ББ да де исели из двособног стана број 5, који се налази на трећем спрату куће у улици ... у ..., на кат. Парцели ... КО ... уписан у Лн бр. ... и да исти преда тужиљи слободан од лица и ствари, као неоснован.

ПРЕИНАЧАВА СЕ решење о трошковима поступка садржано у ставу петом изреке пресуде Вишег суда у Београду П бр. 670/19 од 13.06.2022. године, тако што свака странка сноси своје трошкове поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе. Ставом другим изреке пресуде, усвојен је тужбени захтев тужиље, па је утврђено да је Уговор о купопродаји стана од 16.08.2011. године, закључен између тужиље као продавца, заступане преко пуномоћника ... и туженог, као купца, оверен пред Првим основним судом у Београду дана 30.08.2011. године, под Ов.бр.132923/11, ништав и да не производи правно дејство. Ставом трећим изреке пресуде, утврђено је да је тужиља власник стана број 5 у улици ...изграђеног на кат. Парцели ... КО ... Лн бр. ..., што је тужени дужан признати и трпети да се тужиља на основу ове пресуде укњижи код РГЗ-Службе за катастар непокретности, а ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да се исели из стана ближе наведеног у ставу трећем изреке пресуде и да исти преда тужиљи слободан од лица и ствари. Ставом петим изреке пресуде, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 1.319.000,00 динара.

Против наведене пресуде тужени је благовремено поднео жалбу, побијајући је у ставовима другом, трећем, четвртом и петом изреке, из свих законом прописаних разлога.

Тужиља је доставила одговор на жалбу.

Испитујући побијану пресуду у границама законских овлашћења прописаних одредбом члана 386 Закона о парничном поступку ("Сл. Гласник РС", бр. 72/11 са свим каснијим изменама и допунама), Апелациони суд је оценио да је сагласно одредби члана 383 став 3 ЗПП-а, у овом поступку нужно отворити расправу, јер је првостепена пресуда већ једанпут укинута, а ради правилног утврђења чињеничног стања и правилне примене материјалног права је било потребно да се пред другостепеним судом поново оцене изведени докази.

На главној расправи, Апелациони суд је поново извео све доказе који су изведени пред првостепеним судом из којих је утврдио следеће чињенично стање: тужиља АА је држављанка ... која је боравила у ..., где је улагала новац у куповину непокретности и где је, 2005. године, упознала ..., са којим је била у пријатељским и пословним односима. Тужиља је, у септембру 2007. године, купила двособан стан број 5 у улици ... у ..., на трећем спрату, а на основу овереног купопродајног уговора од 21.09.2007. године, за купопродајну цену од 195.000 еура. У време купопродаје у Листу

непокретности број ... КО ... није била уписана површина тог стана, а у уговору који је тужила закључила наведено је да површина стана износи 126м². Након купопродаје, на основу решења од 13.03.2008. године, тужила се уписала као власник двособног стана број 5 у улици ... у ... на трећем спрату, без назначене површине, а затим је стан реновирала и адаптирала без прибављања дозволе од надлежних органа, тако што је изменила унутрашњу организацију стана и формирала два издвојена стамбена простора, при чему је катастарско стање остало неизмењено. Овом адаптацијом, створени су засебни стамбени простори са два засебна улаза, у које се улазило након заједничког улаза у претходно постојећи јединствени стамбени простор, који се налази на трећем спрату лево. Површина јединица које су формиране адаптацијом је стамбени простор лево од главног улаза од 72м² и стамбени простор десно од главног улаза од 59,24м², са простором заједничког прилаза од 3,82м². Издвојени стамбени простори нису имали засебна електрична бројила, већ су били прикључени преко заједничког бројила. Када је решила да овај стан прода, специјалним, судски овереним пуномоћјем Ов. бр. 18473/09 од 14.12.2009. године, овластила је ... из ... да је као пуномоћник заступа у поступку продаје овог стана. Овим пуномоћјем, изричито је овластила именованог пуномоћника да у њено име и за њен рачун може закључити предуговор, уговор о продаји стана, да овери потписе на истом, да изда сагласност да се купац укњижи, да прими износ купопродајне цене и да предузме све друге радње у циљу реализације овог правног посла. Ни у овом пуномоћју није наведена површина стана на који се пуномоћје односи. По наводима тужиле, она је током 2010. године одустала од продаје наведеног стана и о томе обавестила свог пуномоћника ..., међутим, опозив пуномоћја није сачинила у писаној форми, нити је од пуномоћника узела издато пуномоћје, што је међу парничним странкама неспорно. У стан је долазила и током 2010. године, а тврди да јој је ... понудио да изда стан његовом пријатељу, на шта је она пристала у односу на део стана. Међутим, ... је представљајући се као пуномоћник тужиле понудио туженом да наведену непокретност купи, а као предмет купопродаје је презентовао стан који је у реалности новоформирани засебан стамбени простор површине 73м², који се налази лево од ранијег, сада заједничког улаза. Тужени је погледао стан и извршио увид у стање у катастру, у коме је било уписано постојање само једног двособног стана, али без навођења квадратуре стана. Такође, извршио је увид у овлашћење које је тужила издала пок. ..., у коме такође није било квадратуре стана, па је са ... договорио купопродају стана и то за купопродајну цену од 130.000 еура, од чега је прво дао капару од 10.000 еура, а затим је исплатио и преостали износ од 120.000 еура, о чему постоји и признаница о исплати. Међутим, у побијаном купопродајном уговору, који је у име тужиле, као продавца, закључио пуномоћник ..., означена је купопродајна цена од 70.000 еура. У овом уговору је такође наведено да тужила туженом продаје стан број 5, површине 73м², за наведену купопродајну цену од 70.000 еура, а истим је констатовано да је купац на дан закључења и судске овере у потпуности измирио купопродајну цену и да је дана 16.08.2011. године ступио у посед стана. Уговор је оверен пред Првим основним судом у Београду под Ов.бр. 132923/11 дана 16.08.2011. године, а тужени се по основу овог уговора уписао у катастар непокретности као власник уписаног стана. Новац за куповину овог стана, тужени и његова супруга добили су продајом непокретности у ..., о чему су приложили доказе. Осам месеци након закључења овог уговора, дана 10.04.2012. године, ... је преминуо под таквим околностима да је ван града пронађено његово тело. Пре смрти, дана 20.03.2012. године, ... је код нотара у ... оверио изјаву под Ов.бр. 177/12 у којој је, под потпуном моралном, материјалном и кривичном одговорношћу, потврдио да је од овде

туженог ББ позајмио износ од 70.000 еура, да је на његов захтев, а као средство обезбеђења, са њим закључио и судски оверио уговор о купопродаји стана у ... дана 16.08.2011. године, а оверен 30.08.2011. године, којим је именованом наводно продао стан за позајмљени износ новца који су означили као купопродајну цену, иако тај стан у целости припада овде тужиљи. У изјави је даље наведено, да је позајмљени новац од 70.000 еура у целости задржао за себе, да власница стана за тај правни посао није знала и да је он за те потребе искористио судски оверено пуномоћје које му је она дала 14.12.2009. године, иако му је то пуномоћје она отказала још 2010. године када је одустала од продаје стана. У изјави се такође наводи да је искључиво он лично одговоран за све последице које су проистекле и које ће проистећи из радњи које предузео. Међутим, у порукама које су пронађене у време смрти пок. ... и која су писане руком, наведени су разлози самоубиства и упутства дата најужим члановима породице, а између осталог је наведено и да "све што је потписао у последња два месеца је било под принудом". Из налаза и мишљења судског вештака грађевинске струке, који је дат у току овог парничног поступка, утврђено је да се у погледу стана број 5 у улици ..., стање на терену разликује од уписаног стања и то у погледу унутрашње организације стана, јер је стан адаптиран и подељен на две функционалне целине и то једна површина 73м² са леве стране и друга са десне стране на преосталој површини. За ову адаптацију не постоји дозвола издата од стране надлежног органа, нити је иста спроведена кроз катастар непокретности, па издвојени делови стана са ознакама 5А и 5Б могу бити изражени само као сувласнички део укупне уписане односно измерене површине стана број 5.

Првостепеном пресудом П бр. 521/12, донетом у овом поступку дана 30.03.2016. године, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се утврди апсолутна ништавост предметног уговора о купопродаји стана и да суд утврди да је тужиља власник предметног стана у целости. Овом пресудом, усвојен је евентуални тужбени захтев тужиље и утврђено да је тужиља власник 61/135 идеалних делова стана, док је тужени власник 74/135 идеалних делова стана, што представља основ за упис ових права у надлежном катастру непокретности. Поступајући по поднетој жалби, Апелациони суд у Београду потврдио је првостепену пресуду у наведеном делу, али су одлуком Врховног Касационог суда Рев 2595/17 од 20.12.2018. године обе пресуде укинуте и предмет је враћен првостепеном суду на поновно суђење. У периоду до доношења пресуде Врховног суда, а на основу наведене правоснажне пресуде, тужиља и тужени су уписали своје право сусвојине у катастар непокретности и то тужиља на уделу од 61/135 идеалних делова, док је тужени уписан као сувласник на 74/135 идеалних делова уписаног стана.

Полазећи од наведеног чињеничног стања, првостепени суд је применом одредби чланова 12, 47, 49 и 103 ЗОО, закључио да је захтев тужиље основан. По становишту првостепеног суда, предмет спорног уговора о купопродаји представља стан означен као стан број 5 лево, на трећем спрату зграде у улици ... у ... површине 73м², што у време закључења уговора није био могућ и допуштен предмет обавезе. Ово с тога што је тужиља била власник једног стана укупне површине 126м², који се сматра јединственом стамбеном целином, па није била могућа продаја дела стана. Такође, по схватању првостепеног суда, пок. ... није могао продати део стана површине 73м², јер је пуномоћјем којим га је тужиља овластила да је заступа у поступку купопродаје дата сагласност за продају целог стана бр 5. Суд сматра да се издвојени делови стана,

означени као станови 5А и 5Б могу третирали само као делови стана број 5, а не као засебни станови. Такође, по схватању првостепеног суда, спорни купопродајни уговор не одговара стварној вољи уговорних страна, односно исти је фиктиван, јер је закључен као средство обезбеђења потраживања туженог према пок. ... у висини позајмљеног износа новца. Овај закључак првостепени суд заснива на чињеници да је у уговору о купопродаји наведена купопродајна цена од 70.000 еура, која представља износ позајмице коју је тужени дао пок. ..., док се у признаници коју је приложио тужени наводи износ од 130.000 еура. Такође, суд је у склопу наведеног ценио и изјаву пок. ... оверену код нотара у ... дана 29.03.2020. године, у којој је наведено да је уговор закључен као средство обезбеђења за зајам који је примио од туженог у износу од 70.000 еура. Полазећи од наведеног, а како је из наведених разлога предметни уговор оценио као ништав правни посао, првостепени суд је оценио да је неоснован и захтев тужиље за утврђење права својине на целом стану, као и захтев за предају стана у посед, који она, као власник, има право да истиче према свим трећим лицима.

Међутим, након окончања главне расправе пред Апелационим судом на којој су поново изведени сви докази, овај суд налази да се овакав закључак првостепеног суда не може у целости прихватити, имајући у виду да је првостепени суд у доношењу побијане пресуде погрешно применио материјално право.

Наиме, одредбом члана 84 Закона о облигационим односима, прописано је да се уговор као и други правни посао може предузети и преко заступника (ст. 1), а овлашћење за заступање заснива се на закону, општем акту правног лица, акту надлежног органа или на изјави воље заступаног (пуномоћје) (ст. 2).

Одредбом члана 85 ЗОО, прописано је да уговор који закључи заступник у име заступаног лица и у границама својих овлашћења обавезује непосредно заступаног и другу уговорну страну, а одредбом члана 90 истог закона прописано је да форма прописана законом за неки уговор или који други правни посао важи и за пуномоћје за закључење тог уговора, односно за предузимање тог правног посла.

Одредбом члана 92 ЗОО, прописано је да властодавац може по својој вољи сузити или опозвати пуномоћје, чак и ако се уговором одрекао тог права, те да се опозивање и сужавање сваког пуномоћја може учинити изјавом без посебне форме, док је одредбом члана 93 наведеног закона прописано да опозивање пуномоћја као и његово сужавање нема дејство према трећем лицу које је закључило уговор са пуномоћником, или обавило други правни посао, а није знало нити је морало знати да је пуномоћје опозвано, односно сужено.

Из цитираних законских одредби произилази да опозивање, односно отказ пуномоћја нема правно дејство према трећем савесном лицу које је закључило уговор са пуномоћником. У конкретном случају, туженом је од стране сада пок. ... при закључењу уговора приложено писано оверено пуномоћје, којим је тужиља овластила ... да у њено име и за њен рачун обавља послове поводом купопродаје предметног стана, па с тога правни посао који је ... закључио са туженим као купцем ствара обавезу за тужиљу, односно производи правно дејство према њој. Наиме, из доказа изведених током поступка није могуће утврдити да је тужени имао сазнања да је пуномоћје дато ... опозвано, а терет доказивања несавесности туженог је у конкретном

случају на тужилји, с обзиром на то да је у време закључења спорног уговора, пок. ... располагање извршио пуномоћјем за заступање, издатим на неодређено време, које му тужена није одузела.

Одредбом члана 33 Закона о основама својинско-правних односа прописано је да се на основу правног посла право својине на непокретности стиче уписом у јавну књигу или на други одговарајући начин одређен законом.

Предмет стицања права својине сходно одредби члана 9. Закона о основама својинскоправних односа, могу бити не само стамбене зграде, него и станови, пословне зграде, пословне просторије, пољопривредно земљиште и друге непокретности. На основу члана 19. став 1. истог закона дозвољено је стицање права својине на посебном делу зграде, односно на стану, пословној просторији или гаражи, односно гаражном месту. Одредбом члана 1. став 1. Закона о промету непокретности, прописано је да је промет непокретности слободан, ако законом није другачије одређено. Није забрањено прометовати непокретност уговором о купопродаји, а непокретност у смислу става 2. овог члана јесу: земљиште, зграде и други грађевински објекти, као и посебни делови зграда (станови, пословне просторије, гараже и гаражна места) на којима може постојати засебно право својине.

У конкретном случају, тужени је закључио Уговор о купопродаји непокретности - стана број 5, на трећем спрату зграде у улици ..., који му је на лицу места показан и који је био двособан по структури, површине 73м². У време закључења овог уговора, несумњиво је постојала разлика између катастарског стања и фактичког стања, с обзиром на то да је тужилја радovima изведеним након што је купила стан, извршила деобу стана на две засебне стамбене целине. Међутим, тужилја је, као ималац права на непокретности, била уписана у катастру као власник стана број 5, без навођења тачне површине стана, па како је туженом на терену фактички показан стан број 5 двособан по структури, какав стан је и био уписан у катастар непокретности, то он, као савесна страна која се поуздала у стање у катастру не може трпети штетне последице због пропуштања тужилје да фактичко стање усагласи са катастарским стањем.

Такође, у пуномоћју којим је тужилја овластила ... да је заступа у поступку купопродаје предметног стана није наведена површина стана, која није наведена ни у Листу непокретности, односно у јавним књигама, због чега се из ових доказа не може извући закључак о несавесности туженог у погледу предмета купопродаје, односно површине стана који се продаје. Наиме, стан број 5 који је прецизно описан и одређен као предмет уговора о купопродаји, налази се у оквиру раније постојећег стана који је тужилја купила, као реално издвојен, те је предмет купопродаје између странака могућ, допуштен и одређен, а уговор није ништав у смислу одредби чл.47. и 103. Закона о облигационим односима, како то погрешно закључује првостепени суд.

Имајући у виду наведено, не може се прихватити становиште првостепеног суда да је закључењем спорног уговора пуномоћник тужилје туженом предао део непокретности, јер је предмет купопродаје био јасно дефинисан-стамбени простор, који је по структури одговарао опису непокретности у катастру. Радило се о двособном стану број 5 лево на трећем спрату, који је као такав и био уписан у катастру непокретности, па је тужени имао основа да закључи да је реч управо о непокретности

за који је закључио уговор и у чији посед је накнадно и ушао. У прилог оваквом закључку суда говори и чињеница да је тужени одмах након закључења уговора и уласка у посед уписао право власништва у катастру непокретности, што значи да је предметни правни посао био подобан за упис права својине тужиоца на стану који је купио, иако се ради о стану који је фактички на терену био само део претходног јединственог стамбеног простора. По оцени Апелационог суда, чињеница да постојећи посебни део зграде није као такав евидентиран у јавном регистру непокретности (као што није ни друга новоформирана јединица) није одлучна за законитост, нити условљава могућност стицања својине.

Накнадно, у току овог парничног поступка и тужиља и тужени су уписани као сувласници непокретности са адекватним сувласничким уделом, сразмерно површини новонасталих стамбених простора које су стекли, из чега се може закључити да нема сметње да фактичко стање на терену, након легализације радова које је тужиља вршила без грађевинска дозволе и других дозвола надлежних органа, буде спроведено и кроз катастар непокретности. Чињеница да је тужена, након куповине стана који је у земљишним књигама био описан као двособан, извршила радове којим је тај стан претворила у две засебне јединице, које су такође по структури двособне, не чини предмет купопродаје недопуштеним, нити се одговорност за овакво стање може превалити на туженог који се поуздао у катастарско стање, при чему је тужиља радове на промени структуре стамбеног простора вршила без одговарајућих дозвола надлежних органа.

Следом изнетог, по становишту Апелационог суда, закључење спорног уговора није противно одредбама Закона о облигационим односима, којим је у члану 10 предвиђено да су стране у облигационим односима слободне у границама принудних прописа јавног поретка и добрих обичаја, да своје односе уреде по својој вољи. У закључењу овог правног посла, тужиља је била заступана преко пуномоћника који је поседовао уредно, писано, оверено пуномоћје у које тужени није имао основа да сумња, у катастру је био уписан двособан стан бр. 5 на трећем спрату зграде, без означања квадратуре, у власништву тужиље, а туженом је приликом купопродаје и показан двособан стан на трећем спрату зграде лево, па је закључењем уговора, исплатом цене и предајом у посед, тужени стекао право власништва на двособном стану који представља засебну стамбену целину, а коју је тужиља створила сопственим радњама.

Ценећи наводе тужиље и став првостепеног суда да је реч о фиктивном правном послу, односно да је предметни уговор о купопродаји закључен ради обезбеђења зајма који је тужени дао сада пок..., Апелациони суд сматра да се такав закључак не може са сигурношћу извести из изведених доказа. Наиме, кључни учесник овог правног посла, сада пок. ..., је осам месеци након закључења правног посла преминуо под неразјашњеним околностима, а садржина поруке које су иза њега остале међусобно су контрадикторне. Наиме, изјава коју је оверио пред нотаром неколико дана пре своје смрти, а у којој је наводно признао да је спорни правни посао закључио као обезбеђење уговора о зајму, посматрана у склопу са текстом опроштајних писама који су нађени на месту његове смрти, не може представљати сигуран доказ да је реч о фиктивном правном послу. Очигледно је да постоје бројне контраверзе у вези поступања пок. ... са новцем и непокретностима које су му биле поверене, на шта указују и околности

његове смрти, па сходно томе, радње које је вршио у таквим околностима, без обзира да ли је реч о ручно писаним изјавама или изјавама овереним од стране надлежних органа, не могу представљати довољан и адекватан доказ о стварним околностима, имајући у виду да је јасно да је у том периоду био под великим притиском људи са којима је пословао и у проблемима узрокованим на разне начине. Наиме, из приложених доказа се не може са сигурношћу утврдити да ли је сада пок. ... проневерио поверење и пуномоћје тужиље за обезбеђење сопствених дугова или поверење туженог, који је поступао у доброј вери, али наведено и не може бити од пресудног утицаја, с обзиром на то да је тужени, поуздајући се у стање у катастру, купио стан који је на терену постојао као засебна целина, и који је сматрао предметом уговарања, те по становишту Апелационог суда није реч о ништавом правном послу, због чега је тужбени захтев тужиље за утврђење ништавости уговора и одбијен као неоснован.

Одлучујући о преосталом делу тужбеног захтева којим је тражено да суд утврди право власништва тужиље на предметном стану, Апелациони суд је, пре свега имао у виду да су по правноснажној одлуци донетој у овом поступку, у периоду до доношења пресуде Врховног суда, тужилца и тужени уписали своје право својине у катастар непокретности и то тужилца на 61/135 идеалних делова уписаног стана, док је тужени уписан као сувласник 74/135 идеалних делова уписаног стана, а што међу странкама и није било спорно. Сходно томе, а како тужилино право својине на 61/135 идеалних делова стана, није доведено у питање закључењем спорног уговора, којим је тужени стекао право власништва на преосталом уделу, који је у нарави дефинисан као засебан стамбени простор, то је тужбени захтев тужиље у том делу основан, а првостепена пресуда је у наведеном делу потврђена.

Сходно наведеном, а применом одредбе чл. 390 ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Међутим, полазећи од изнетог става овог суда да је неоснован захтев тужиље за утврђење ништавости уговора о купопродаји, којим је тужени стекао засебан стамбени простор, исказан кроз сувласнички удео у катастру непокретности, то је и њен захтев за утврђење права власништва на преосталих 74/135 идеалних делова предметног стана неоснован, јер је овај стан продала туженом, пуноважним уговором о купопродаји.

Из наведених разлога, неоснован је и захтев тужиље за предају у посед стана који је тужени стекао побијаним уговором о купопродаји, с обзиром на то да тужени стан држи као власник, а тужилца је исти отуђила пуноважним правним послом, па нема правни основ по коме би могла да држи и користи овај стан, нити је тужени дужан да се из истог исели.

Са свега изложеног, Апелациони суд је применом одредби чл. 394 тачка 1 у вези члана 387 став 1 тачка 5 ЗПП-а преиначио побијану пресуду, те је одбио тужбене захтеве тужиље и одлучио као у изреци.

Како је преиначена одлука о главној ствари, то је преиначена и одлука о трошковима поступка.

Одлука о трошковима парничног поступка донета је применом одредбе чл. 153,

ст 2 ЗПП-а, имајући у виду да је тужила делимично успела у спору, а да је захтев одбијен у преосталом делу, те овај суд сматра да су испуњени услови за доношење одлуке као у ставу четвртом изреке, а на основу одредбе члана 401 тачка 3 ЗПП и на основу овлашћења из члана 165 став 2 ЗПП.

**Председник већа-судија
Светлана Павић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић